

De Paardenfluisteraar

De nieuwe leraar

Gina Mayer

Leesexemplaar

De Paardenfluisteraar
DE NIEUWE LERAAR

Gina Mayer

Vertaald door Ans van der Graaff

P E L C K M A N S

De Paardenfluisteraar
De nieuwe leraar
Gina Mayer

Vanaf 10 jaar

© 2024, Gina Mayer en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Pferdeflüsterer-Academy – Flammendes Herz*
© 2020 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: Pelckmans Uitgevers
Omslagbeelden & illustraties: Adobestock / © Christian;
iStock: © Parfonovaluliiia; Shutterstock / © Viktoriia Bondarenko,
kavram, Aleshyn_Andrei, WAN_VECTOR
Vertaling: Ans van der Graaff Vertaalservice
Zetwerk: www.intertext.be

D/2024/0055/303
ISBN 978 94 6310 728 0
NUR 283/284
THEMA YFP, YFM, YNNJ24, 5AL

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6383 469 8

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be
 twitter.com/Pelckmans_be
 instagram.com/pelckmans.be

*I*emand had hem in een afgrond geduwd. De wanden die hem hadden omringd waren weg. Het dak was oneindig ver boven hem. In het begin was het blauw, maar toen werd het donkergrijs en ten slotte zwart, met allemaal glinsterende puntjes. Elk puntje was een kever die bewegingloos naar hem omlaagkeek.

Hij bleef stilstaan, draaide zijn oren alle kanten op en ving geluiden op die hij niet wilde horen. Ritselen, stampen, trillen. Hij vroeg zich af of de lichtkevers die geluiden maakten.

Hij trippelde van de ene hoef op de andere en voelde de zachte grond onder zich. Elke stap was onzeker en kon de laatste zijn.

Hij sperde zijn neusvleugels open en rook zijn eigen angst.

Hij zou graag vluchten, maar wist niet waarheen.

1

‘Hebben jullie het laatste nieuws over onze lievelingslerares al gehoord?’ Cathy raapte een kiezelsteen op en keilde hem over het water van het meer, dat in de zon glansde als zijde. De steen stuiterde over het water en liet er kringen op achter, die steeds groter werden.

Shaman, die naast Zoë had staan doezelen, hief zijn zwarte hoofd en keek de steen na tot die onder water verdween. Zoë aaide over zijn zachte neus. Hij blies zijn warme adem tussen haar vingers door.

‘Bedoel je mevrouw De Cresco?’ vroeg Isabelle.

Onze lievelingslerares. Dat was uiteraard sarcastisch bedoeld. Van alle leraren op Snowfields was niemand minder geliefd dan adjunct-directrice Ellen de Cresco. De voormalige wedstrijdruiter werd niet alleen gevreesd omdat ze streng was, maar vooral omdat ze genadeloos en wreed was.

‘Wat heeft ze nu weer gedaan?’ vroeg Zoë.

De drie vriendinnen zaten op hun lievelingsplek, een eenzame inham van het meer, die verder niemand van de leerlingen kende. Na een lange rit door het bos zaten ze hier te genieten van de herfstzon.

‘Ze heeft Audrey gekild,’ zei Cathy.

‘Gekild?’ vroeg Zoë ontzet.

‘Nou ja, haar van school gestuurd. Ze is haar spullen aan het inpakken.’

‘Dat kan toch niet waar zijn.’ Zoë keek haar vriendin vol ongeloof aan. ‘Audrey ging voor mevrouw De Cresco door het vuur, en deed alles wat ze van haar vroeg.’

‘Kennelijk was dat niet genoeg.’ Cathy keilde nog een kiezelsteen in het water, maar die zonk meteen.

‘Bizar.’ Isabelle kamde met haar hand door haar haar. Dat zag er zoals altijd uit alsof ze het pas had gewassen en daarna urenlang had geföhnd. Het hing glad en glanzend over haar schouders. ‘Audrey zal er wel helemaal kapot van zijn.’

‘Ze huilt zich de ogen uit haar hoofd,’ zei Cathy. ‘Maar ze zou blij moeten zijn dat ze van die heks verlost is.’

Niemand op school had een grotere hekel aan mevrouw De Cresco dan Cathy. En ze liet haar afkeer van de lerares duidelijk blijken. Mevrouw De Cresco zou Cathy het liefst meteen van school trappen, maar gelukkig had zij daar niets over te zeggen.

Cathy, Zoë en Isabelle zaten in de paardenfluisteraar-klas van Jacob Cole. De klas bestond pas een jaar en was Ellen de Cresco al vanaf het begin een doorn in het oog. Natural Horsemanship – zoals paardenfluisteren officieel heette – had naar haar idee niets te zoeken op een internaat voor toekomstige professionele ruiters. Daar draaide het alleen maar om discipline, inzet en de onvoorwaardelijke wil om te winnen.

‘Eerst Natasha en nu Audrey.’ Zoë aaidte in gedachten verzonken over Shamans hals. ‘Als mevrouw De Cresco zo doorgaat, houdt ze geen leerlingen meer over.’

‘Ze worden vervangen,’ zei Cathy. ‘Volgende week beginnen er twee nieuwe leerlingen, heb ik gehoord.’

‘Midden in het schooljaar?’ Isabelle keek haar verbaasd aan. ‘Waarom dat nou?’

‘Nou ja, er is een lange wachtlijst. De mensen staan in de rij om met de beroemde Ellen de Cresco te werken,’ zei Cathy vol verachting.

‘Helaas bewijzen de successen haar gelijk,’ zei Isabelle. ‘Het afgelopen jaar heeft weer een van haar leerlingen het Texas Tournament gewonnen. En de laatste drie goudenmedaillewinnaars in dressuur hebben allemaal les van haar gehad.’

‘Wie naar mevrouw De Cresco luistert, kan de hoogste top bereiken,’ was Cathy het met haar eens. ‘Als je je tenminste niet voor die tijd al doodwerkt.’

‘Of door haar gekild wordt.’ Isabelle stond op en veegde het zand van haar roomkleurige rijbroek. ‘We moeten gaan, anders komen we te laat voor de meeting.’

‘Hè, verdorie, de meeting!’ Zoë was helemaal vergeten dat Jacob zijn leerlingen had gevraagd voor het avondeten nog even naar het klaslokaal te komen. Het zou wel om hun medewerking aan het grote Thanksgiving-feest gaan, dat over twee weken plaatsvond. Elke klas moest op een of andere manier aan het evenement deelnemen.

‘Cyprian en ik zijn er met Thanksgiving niet,’ zei ze. ‘Mijn moeder geeft een concert, dus we vliegen voor een weekend naar Vancouver.’

‘Stel je je ouders aan hun schoonzoon voor?’ Cathy lachte spottend.

‘Doe niet zo belachelijk.’ Zoë trok een grimas. Het idee dat Cyprian in oktober met haar mee naar huis zou gaan, vervulde haar van blijdschap, trots... en spanning.

De wereld van haar ouders was heel anders dan die waarin Cyprian was opgegroeid. Zoë’s moeder was een beroemde solovioliste en gaf over de hele wereld concerten. Ook Zoë was professioneel musicienne geweest voordat ze naar Snowfields Academy was gekomen. Als ‘het wonderkind op de dwarsfluit’ had ze in alle grote concertzalen opgetreden. Maar toen had het toeval haar naar Snowfields en naar Shaman geleid en

had ze begrepen dat haar echte roeping en haar toekomst hier lagen.

Haar moeder had lang nodig gehad om te accepteren dat Zoë niet meer zou optreden. Maar nu had ze vrede met Zoë's beslissing en gaf ze zelf weer concerten. Daar was Zoë blij om.

Zouden haar moeder en Cyprian het met elkaar kunnen vinden? Na het weekend in Vancouver zou Zoë het weten. Toen ze Cyprian had voorgesteld met haar mee te gaan naar Vancouver, had ze er min of meer op gerekend dat hij nee zou zeggen. Maar tot haar verbazing had hij meteen toegestemd.

‘Het komt wel goed,’ zei Isabelle glimlachend. Zoals zo vaak wist ze precies waar Zoë aan dacht.

‘Jullie komen er in elk geval goed mee weg.’ Cathy stond ook op. Er vielen een paar zonnestralen op haar hoofd, waardoor haar witte haar leek te fonkelen. Een paar dagen geleden was het nog neongroen geweest. Cathy wisselde bijna net zo vaak van haarkleur als anderen van ondergoed. ‘Ik heb helemaal geen zin in die flauwekul. Waarschijnlijk verwachten ze dat we meehelpen om de gasten hapjes en champagne te serveren.’

‘Van jou verwachten ze dat vast niet.’ Isabelle klom in het zadel van haar merrie Chenoa. ‘Maar misschien kun je tegen een kleine vergoeding piercings zetten bij de bezoekers. Dat loopt beslist fantastisch.’

‘Goed idee.’ Cathy grinnikte. Ze had diverse piercings in haar wenkbrauwen, neus en oren. En er leken constant nieuwe bij te komen. ‘Vooruit dan maar! We moeten onze meester natuurlijk niet laten wachten.’

Snowfields Academy was in een prachtig gebouw ondergebracht, dat op een kasteel leek en midden in de Canadese wildernis stond. Achter de puntgevels en ronde torens van het hoofdgebouw – waarin zich het internaat en de klaslokalen bevonden – strekte zich een hoge bergketen uit. Op de toppen lag zelfs in de zomer nog sneeuw, en daaraan had de school haar naam te danken.

Het klaslokaal van de paardenfluisteraars was ondergebracht in het oude koetshuis van het kasteel dat ongeveer een eeuw geleden was gebouwd door een spoorwegmiljonair. Toen de drie vriendinnen het lichte lokaal met de wit gesausde muren betraden, waren hun klasgenoten er al. Alleen Jacob ontbrak nog.

Zoë ging op haar stoel naast Cyprian zitten.

‘Hoi.’ Ze liet haar hand in de zijne glijden. Zijn vingers sloten zich om de hare en hielden ze vast. ‘Poeh, net op tijd. We waren bij het meer. Het was er heerlijk.’

Cyprian beantwoordde haar glimlach niet. Hij zag er ernstig en gespannen uit en in zijn rechterslaap trilde een zenuw.

‘Alles oké?’ vroeg Zoë.

Zijn bijna onnatuurlijk blauwe ogen keken haar even aan. Toen schudde hij zijn hoofd. ‘Ik moet je iets...’

Verder kwam hij niet, want op dat moment kwam Jacob binnen.

Hun leraar was zoals altijd in het zwart gekleed. Ook zijn lange haar was zwart. Hij droeg het in een lage vlecht.

Vergiste Zoë zich nou of was Jacob vandaag erg bleek? Het enthousiasme dat ze na de rit naar het meer had gevoeld, was plotseling verdwenen.

Jacob begroette hen zonder te glimlachen. Toen keek hij omlaag naar de punten van zijn zwarte cowboylaarzen.

Zoë had het gevoel dat er een klem om haar borst zat, die steeds strakker aan werd getrokken. Het was haar duidelijk dat dit niet over het schoolfeest ging. Er kwam een vreselijke gedachte bij haar op, een gedachte die ze niet wilde hebben. Ze drukte ze uit alle macht weg.

Cyprian liet zich tegen de rugleuning van zijn stoel zakken, maar liet haar hand niet los. Hij klemde zijn kaken op elkaar. Wat Jacob hun ook te zeggen had, Cyprian wist er al van.

Jacob schraapte zijn keel. ‘Oké,’ zei hij. ‘Laten we het kort houden. Er bestaat geen goede manier om het jullie te vertellen. Ik ga Snowfields verlaten.’

Zoë voelde zich alsof iemand een emmer over haar hoofd had gezet. Jacobs woorden en de geschokte uitroepen en

vragen van haar klasgenoten drongen vreemd gedempt tot haar door.

Jacob had besloten zijn baan als leraar op te geven om zich helemaal op zijn werk als paardentherapeut te concentreren. Zijn beslissing kwam niet als een complete verrassing. Jacob had in de zomer al aangegeven dat hij erover dacht weg te gaan van Snowfields Academy. Maar Zoë had die hints gewoon genegeerd. Omdat het idee ondraaglijk was: Snowfields zonder Jacob.

‘Cyprians ongeluk een paar weken geleden heeft me duidelijk gemaakt dat het idioot is om de getraumatiseerde paarden hierheen te halen. Het is nooit helemaal te voorkomen dat een paard tijdens het werk schrikt en uitbreekt. Daarom is dit niet de juiste plek voor mijn werk.’ Jacob liep naar het raam, waarachter de roundpen lag, waar hij de klas onderwees. ‘Ik was er lange tijd niet zeker van wat belangrijker voor me was... mijn werk als leraar of als paardenfluisteraar,’ sprak hij verder, met zijn rug naar de klas. ‘Maar ik geloof dat de paarden me harder nodig hebben.’

Jacob had gelijk. Hij was een fantastische leraar, maar in de omgang met getraumatiseerde paarden was niemand zo goed als hij. Hoewel Snowfields Academy heel afgelegen lag, brachten paardenbezitters van over de hele wereld hun dieren naar hem toe, om ze van hun tics en angsten af te helpen.

Soms duurde het weken voordat hij erin slaagde het vertrouwen van een paard te winnen. Maar het lukte hem bijna altijd. En door elk trainingssucces werd hij nog bekender. Jacob kreeg al lange tijd meer aanvragen dan hij aankon.

‘Maar wat moeten wij dan?’ vroeg Isabelle. Haar knappe, smalle gezicht was nu net zo wit als Cathy’s haar.

Jacob draaide zich weer om en glimlachte zwakjes. ‘Jullie krijgen een nieuwe leraar,’ zei hij. ‘En wel een heel bijzondere. Ik heb vanmorgen met Wilson Mackray gebeld en ben ontzettend blij dat het doorgaat. Hij neemt het werk van me over.’

Wilson Mackray. Die naam kende Zoë zelfs, ook al was ze in tegenstelling tot de meesten van haar klasgenoten niet opgegroeid in de paardenwereld.

Mackray kwam uit Australië en was ook een beroemde paardenfluisteraar. Hij had diverse boeken over zijn werk geschreven, waarvan Zoë er al twee had verslonden. En ze had zich geabonneerd op zijn YouTube-kanaal.

Wilson Mackray was een boom van een vent met een volle baard, blond haar en brede schouders. Qua uiterlijk was hij het tegenovergestelde van Jacob. Maar ze waren allebei even charismatisch, dat bleek al uit de filmpjes.

Ik wil geen vervanger, dacht Zoë. Ik wil dat Jacob hier blijft.

Opeens bedacht ze iets nog veel vreselijkers, waardoor het klaslokaal om haar heen leek te draaien. Haar vingers verkrampten om die van Cyprian, die ze nog steeds vasthield. Hij keek haar geschrokken aan.

‘Wat?’ vroeg hij geluidloos.

‘Shaman,’ fluisterde Zoë.

En omdat het net doodstil was in het lokaal, hoorde iedereen haar gefluister, dat in werkelijkheid een kreet van vertwijfeling was.

Shaman was Jacobs paard. Jacob was met hem opgegroeid en had op hem leren rijden. Op Shamans rug had hij grote successen behaald als toernooiruiters. Tot Shaman de druk en de stress niet meer aankon en Jacob afwierp.

Daarna had Jacob een punt achter zijn carrière als profruiter gezet en was hij paardenfluisteraar geworden. Shaman had hem gemaakt tot wat hij nu was. Hij zou hem niet op Snowfields achterlaten, maar hem meenemen, waar hij ook naartoe ging.

Maar Shaman hoort bij mij, dacht Zoë.

Zij was de eerste geweest die de mustang na zijn inzinking weer in zijn buurt had laten komen, de eerste die weer op de hengst had mogen rijden.

Nu accepteerde Shaman ook Jacob weer op zijn rug. Maar Zoë had hem genezen.

Shaman vertrouwt niemand zoals hij mij vertrouwt,

dacht ze. En ik vertrouw niemand zoals ik Shaman vertrouw. Jacob mag hem niet meenemen.

Haar ogen zochten die van haar leraar. Enkele afschuwelijke seconden lang keken Zoë en Jacob elkaar alleen maar aan, terwijl de rest van de klas de adem inhield.

‘Hij blijft hier, Zoë,’ zei Jacob uiteindelijk met schorre stem. Toen sloeg hij zijn ogen weer neer, ademde een paar keer in en uit en liep toen zonder nog een woord te zeggen het klaslokaal uit.

‘Kom,’ zei Cyprian, en hij stond op.

Ook de anderen kwamen overeind en iedereen praatte door elkaar. Cyprian nam Zoë mee naar de deur en door de hal mee naar buiten, waar de zon nog steeds scheen. Alsof niet zojuist de wereld was vergaan.

Als in trance liep ze achter hem aan over het pad dat naar de stenen brug over de slotgracht leidde. Haar lichaam leek vreemd gewichtloos. Als Cyprian haar niet had vastgehouden, zou ze als een ballon zijn opgestegen en de blauwe avondlucht in zijn gevlogen.

Ze liepen de smalle weg af waar aan het einde de twee grote weiden lagen. Achter het hek van de merrieweide stond mevrouw De Cresco's merrie Calypso haar veulen te zogen. Zoë's stemming klaarde meteen iets op toen ze de kleine Caspar zag. Het veulen was zó schattig!

‘Je wist het al,’ zei ze tegen Cyprian toen ze het hek van de tweede wei hadden bereikt.

Hij draaide zich nu naar haar om en keek haar aan.

Zijn ogen waren zo onvoorstelbaar blauw dat ze elke keer een beetje duizelig werd wanneer ze erin keek.

Naast haar klonk een laag geluid, dat een beetje op een kuch leek. Shaman was naar het hek gekomen en boog zijn pikzwarte hoofd naar haar toe. Ze liet Cyprian los en omhelsde de mustang.

Hij blijft hier.

Maar ze vroeg zich af hoelang. Tot Jacob zich ergens anders had gesetteld? Shaman hoort bij mij, dacht Zoë weer. Je mag hem me niet afnemen.

‘Jacob weet dat Shaman je nodig heeft,’ zei Cyprian. ‘Hij zal jullie nooit uit elkaar halen.’

Zoë legde haar wang tegen de hals van de hengst en ademde zijn kenmerkende, kruidige geur in.

‘Waarom kan Jacob niet gewoon hier blijven?’ vroeg ze mat. ‘Zoiets als in de zomer gebeurt vast nooit meer.’

Cyprian snoof zacht. ‘Dat hoeft je mij niet te vertellen. Ik heb als een gek op hem ingesproken, maar het haalde niets uit.’ Hij zuchtte zacht. ‘Hij gaat naar Californië.’

‘Naar Californië?’ Zoë liet Shaman los en keek Cyprian verbaasd aan. ‘Wat moet hij daar nou?’

‘Hij heeft daar jaren geleden al een ranch gekocht, die tot voor kort verpacht werd. Midden in de Rocky

Mountains. Ik heb foto's gezien; het is er prachtig. Hij wil daar gaan wonen.'

Zoë knikte verdrietig. 'Fantastisch. En wat moeten wij hier dan? Ik wil geen nieuwe leraar.'

Cyprian haalde zijn schouders op. 'Wilson Mackray is echt wel oké. Ik heb hem ooit ontmoet. Hij is cool en heel sympathiek.'

'Hij kan nooit zo goed zijn als Jacob.'

'Nee.' Cyprian kwam een stap dichterbij, legde zijn armen om haar schouders en trok haar tegen zich aan. 'Zoë,' zei hij zacht, 'er is nog iets.' Zijn stem klonk plotseling heel hees.

Ze week een stuk naar achteren en keek hem argwanend aan. 'Wat?'

Hij schonk haar een scheve, oneindig verdrietige glimlach en bleef haar aankijken. Haar knieën knikten opeens zo dat ze zich aan de omheining moest vastklampen om niet te vallen.

'Nee,' zei ze toonloos.

***D**e duisternis was machtig. Ze wikkelde zich om hem heen en drong bij hem naar binnen. Ze vulde hem helemaal.*

Hij wist dat hij in groot gevaar verkeerde. De vijand kwam altijd 's nachts, want hij hield van het donker. Hij was heel dichtbij en wachtte op het juiste moment.

Hij had geen idee wat de vijand van plan was. Hij verlangde naar de wanden die tussen hem en de vijand hadden gestaan. Zijn gevangenis. Zijn veilige plek.

De kevers zaten nog steeds op het plafond en verroerden zich niet. Ze schitterden en fonkelden. Ze wisten meer dan hij.

2

‘Cyprian gaat met Jacob mee.’ Zoë zat op de stenen bank achter de oude stal die een halfjaar geleden was afgebrand. Ze had haar knieën opgetrokken en haar hoofd erop gelegd.

‘Wat?’ Isabelles donkere ogen keken Zoë vol ontzetting aan. ‘Dat méén je niet, hè?’ Zoals altijd wanneer ze zich opwond, was haar Franse accent duidelijker hoorbaar. Isabelle kwam uit Quebec en haar moedertaal was Frans.

‘Denk je dat ik daar grapjes over zou maken?’ Zoë knipperde een paar keer met haar ogen om de tranen terug te dringen die er plotseling in opwelden. Ze schraapte haar keel en rechtte haar schouders.

‘Waarom doet hij dat?’ vroeg Isabelle. ‘Vanwege Eclipse?’

Eclipse was Cyprians paard, een appaloosa-hengst, die Cyprian was kwijtgeraakt doordat zijn vader hem